

Για να προχωρήσουμε πρέπει να συγχωρήσουμε.....

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αύριο είναι Κυριακή της Τυρινής, και η εκκλησία μας πριν μπούμε στην μεγάλη Τεσσαρακοστή μας ζητάει να κάνουμε μια πράξη που θα δώσει νόημα στην νηστεία και τις προσευχές μας. Να συγχωρήσουμε. Μονάχα μια καρδιά που συγχωρεί κι αγαπά μπορεί να αισθανθεί τα βήματα του Θεού μέσα της.

Οι άνθρωποι δυσκολευόμαστε να συγχωρήσουμε για πολλούς λόγους, κυρίως όμως

από φόβο. Ο φόβος μας κάνει να αμυνόμαστε, να κλεινόμαστε να βγάζουμε αγκάθια και στο τέλος να πληγωνόμαστε και να πληγώνουμε.

Κι όμως η συγχώρεση είναι ένας δρόμος προς την ευτυχία, την ολοκλήρωση, την εξέλιξη και ωρίμανση της ύπαρξης μας. Η συγχώρεση δεν είναι απλά μια άγευστη και άοσμη ηθική. Ένα πρέπει. Ένας ακόμη φόβος απέναντι στην τιμωρία του Θεού.

Επιλέγω την συγχώρεση γιατί έτσι αισθάνομαι να μεγαλώνει ο Θεός μέσα μου, να πλαταίνω κι ανθίζω ως ύπαρξη. Να γεμίζω φως και χαρά. Θεε να είσαι χαρούμενος, υγιής, λαμπερός και φωτεινός, να αισθάνεσαι το πνεύμα σου να μεγαλώνει, να ανθίζει και να ομορφαίνει; Μάθε να αγαπάς και να συγχωρείς.

Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι ζεις δίχως όρια αλλά ότι ζεις δίχως κακία. Δεν σημαίνει ότι ξεχνάς αλλά ότι προχωράς. Πας παρακάτω την ζωή σου, αλλάζεις σελίδες, γράφεις πάνω σε νέο πίνακα την διαδρομή της ύπαρξης σου. Δίχως τοξικά συναισθήματα, εκδίκησης και μνησικακίας, δίχως τα ψυχικά σακιά που γονατίζουν τα βήματα της ψυχής σου. Ξεφορτώσου κάθε τοξικό συναίσθημα που σε αρρωσταίνει ζήσε πιο κοντά σε αυτό που σε έφτιαξε ο Θεός να είσαι, φως και χαρά.

Θυμάμαι μια φορά συνάντησα έναν ευλογημένο άνθρωπο του Θεού, έναν μοναχό, που όταν σου μιλούσε ένιωθες την ανάσα του να σκορπά μια απίστευτη ευωδία, σαν άρωμα δεκάδων ανθισμένων ρόδων. Ήταν τόσο γλυκός και θετικός, ξεκουραζόσουν κοντά του, διότι είχε συγχωρέσει μέσα του, δηλαδή είχε κάνει χώρο ανάπαυσης στις σκιές και τα τραύματα του. Είχε κάνει ειρήνη με τον εαυτό του και με εκείνους που τον πίκραναν.

Όταν συγχωρώ καλούμε να χωρέσω μέσα μου εκείνους που δεν ταιριάζουν μαζί μου ή εγώ δεν ταιριάζω με αυτούς. Να χωρέσω μέσα μου, εκείνος που με δυσκόλεψαν ή με πόνεσαν, να τους δώσω χώρο στην καρδιά και την ζωή μου. Να πω «έλα πατέρα, έλα μητέρα, έλα φιλέ, έλα συνάδελφε, ή προϊστάμενε, κάθισε και εσύ μέσα μου. Έχει χώρο και για σένα...».

Αυτό σημαίνει συ-γχωρώ, ότι δίνω τον χώρο που πρέπει να έχει ο καθένας στην καρδιά μου. Εγώ τον τοποθετώ. Δηλαδή αρχίζω να αναγνωρίζω ότι όλοι αυτοί που είδα, γνώρισα και συνδέθηκα μαζί τους, παίζοντας κάποιο ρόλο στην ζωή μου, δεν ήταν τυχαία πρόσωπα. Όλοι κάτι με δίδαξαν, κάτι μου έμαθαν, κάτι εξυπηρέτησαν, κάπου με ζόρισαν ή με ευλόγησαν. Πάντες υπήρξαν δάσκαλοι μου, που επέτρεψε ο Θεός να έρθουν στην ζωή μου και εγώ να μπω στην δική τους, ώστε μέσα από μια δύσκολη ή ευλογημένη αλληλεπίδραση να δώσουν και να πάρουν μαθήματα ζωής.

Είμαστε όντα που πορευόμαστε προς την Βασιλεία του Θεού, και στο δρόμο μας

πρέπει να λάβουμε μαθήματα πνευματικής εξέλιξης. Κάθε πρόσωπο, κάθε εμπειρία και γεγονός, είναι και μια πρόσκληση και πρόσκληση σε μάθημα αθανασίας.

Γι' αυτό πρέπει να συγχωρήσουμε, για να προχωρήσουμε.....

Μας περιμένει η ζωή, μας περιμένει ο ουρανός...

π. Χαράλαμπος Λίβυος Παπαδόπουλος

Πηγή: plibyos.blogspot.com